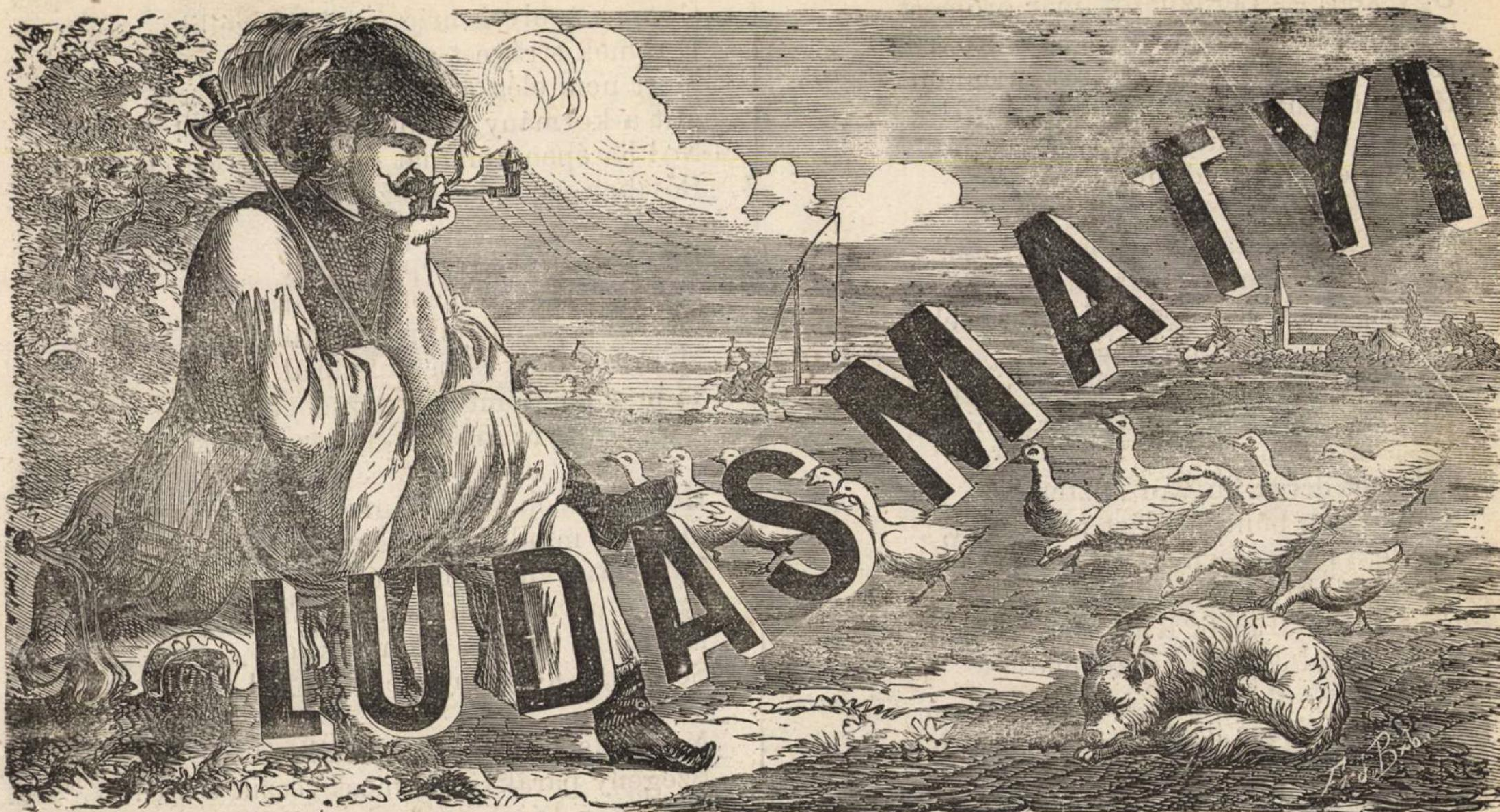

VI. ÉVFOLYAM. Megjelenik minden vasárnap. Ára 3 hóra 1 frt 50 kr.	Az előfizetési pénz a KIADÓHIVATALBA városháztér 6. sz. alá küldendő.	Pest, február 25. 1872. 8. szám.	GYÜJTŐKNEK öt előfizető után tiszteletpéldány jár. Egyes példány ára helyben 10 kr.	*Szerkesztői iroda:* Városháztér 6. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely »LUDAS MATYINAK« van szánva.

Már pedzik...

ajánlva az erdélyi mamelukoknak.

Jámbor ficzkók vagytok ti bizony mind
Császár Bálinttól Thury Gergelyig!
Csak ugy elvétve ad némi-nemü
Hangot közületek egy némelyik;
Annak sincs valami nagy láttatja,
Ha egy vagy más szátok feltáttatja!

Pedig mondták: a politikába
Minálunknál majd bölcsebbek lesztek,
Számitottak is reátok nagyon
Hogy valami okosat csak tesztek, —
Török, német — mondák — meglapitott
Századokon át erre tanitott!

A németnek szivós kitartását
S a töröknek ravasz erkölcseit
Elsajátitátok, — vártuk is hogy,
Elküldje a bérczes hon bölcseit.
S hogy jöttetek: szoltatok pár kukkot.....
Bámultuk a sok bocs *) mamelukkot!

Ugy van. — Felsült a sok vérmes remény
Hogy szabadelvüségtekbe biztak,
Pedig voltak sokan, nagyon sokan
Kik e reménytől előre hiztak.
És?... ki nálunk csufosan megbukott:
Hozzátok ment, és zöld ágra jutott.

Ugy segitettétek a kormánynak
Toldott-foldott rosz szekerét tolni,
Hogy magatok kértétek a zsandárt,
Hogy maradjon alkotmányt csufolni,
Mondván: személy s vagyon csak ugy biztos!
Ha őrzi az osztrák zsandár biztos!

Kivételes ez a mostani sor,
Küldjenek hát ideiglenesen
Egy királyi biztost, hogy lassacskán
Egyetmást rendbe hozni lehessen!
És még most is a nyakatokon ül!
Pedig érte szivetek nem hevül!

V. F.

*) Medvekölyök. — Átvitt értelemben erdélyi embert jelent. —

Ugy kell! — Leráznátok már örömest
Zsandárt, Péchyt görbedt nyakatokról,
Hanem mindezekre csak azt mondom:
Hegedült már szent Dávid azokról!
A ki mit kért, mit kivánt megkapta,
Örvendezzen vigadjon alatta. —

Eddig még biztatok a kormányban,
S most kezdetek immár lamentálni,
Hogy semmit sem tesz már érettetek,
Szeretnétek tán tőle megválni?;
Ugy ám! hanem mint szokták mondani:
Tudják, hogy kell pórázon tartani!

Egy két derék fiu van köztetek,
Ki már sok bünt, árulást megtorolt,
Ámde a nagy résznek bátorsága
A test alsó részébe vándorolt!
Bethlen, Bánfi, Rákoczi szelleme
Ezek közül egynek se kellene!

És most jámbor ficzkók azt hiszitek
Hogy a beadott lamentáczió,
Fordit valamit az ország sorsán,
S lesz majd otthon illuminatzió?
Erősek ők már, — mit sem gondolnak
Veletek, még ebrudon kidobnak!

Gonosz nyelvek még azt is beszéllik
E remek strágest azért tevétek:
Mert nem elég a hivatal a koncz
Mit a kormány tömött már belétek!
No! ha épen kell, hát majd még vetnek,
Bőviben vannak ők az ilyennek!

De olvastátok Aezop mezejét
A konczot vivő hizott kutyárul!
Jó lesz e példát jól megfontolni,
Mert sorsotok ebben elétárul.....
Ti már megtömtétek önzsebetek
S a közügyre most tekint szemetek! —

Hogy kiknek szól e rigmus, ugy hiszem,
Megérti mind, ki olvas ujságot,
Tapasztalván a mult héten azt a
Szánalomra méltó badarságot,
Melyel az erdélyi mamelukkok
Serege, a kormány elé rukkolt!

Nem tetszik nekik a gazdálkodás!
Szegény párák! még most veszik észre!
Eddig ön hájukat növelgették,
S cseppet nem gondoltak az egészre,
S most?... hogy végén van az országgyülés
Tanácskoznak, — lesz kormány püfölés!!!

Várom is már azt a sok körmönfont
Kicifrázott remek relátziót,
Melyel tele tömik nem sokára
Az erdélyi négyféle nátziót!
Fillentésben egy sem lesz hiános,
Ugy hazudik, mint egy Hári János! *)

Vig Ferke.

*) Dej'szen fiam Ferke! hazudnak az idevalók is eleget, két annyit mint Hári János. Ludas Matyi.

Ludas Matyi eredeti okmánytára.

Legalázatosabb instántziája Dajka Estánnak a nagykőrösi „dudori“ egylöt alapitójának tekintetös Farkas Elek képviselő urhoz.

Szeröncsés jó röggelt kivánok kigyelmödnek ott fönn Pestön kedvös hazánk szivébön. Igaz ugyan, hogy kigyelmöd nem a mi képünket képvisöli ott az országgyülésön, mert hát a mi követünk nemzetös Gubogyi Sándor uram őkigyelme voltaképön, hanöm hát őkigyelméhöz azért nem folyamodok ezön levölemmel, mivel őkigyölme erős Tiszapárti embör, kigyelmödhez pedig azért ragaszkodunk mi a „dudor“ egylöt tagjai, mer há kigyelmöd mög erős Deák-párti embör.

Dehogy az előjén közdjem a levölem, hát ösmeri tejös uram ugyi a mi olvasó-egylötünket, tudja kigyelmöd hogy ez a legszabadelvübb ögész Kőrös városában; öszvejöveteleinket is az Isten szabad egö alatt tartjuk. Ujságot ugyan nem hordatunk még, mer há nem akarnak az egylöti tagok ily haszontalanságra költeközni, különben is elöget tudunk mi böszélni a nélkül is a világ sorjáról. Azt is tudja kigyelmöd, hogy a dudori olvasókör mind válogatott tagokból áll, mert nekünk csak olyan embörök köllenek, kiket sem a jobb sem a baloldaliak be nöm vösznek, és a kiknek már az alszögi és fölszögi egylötekből kitötték a szürét.

Eddig még a közgyülésöinken elnök a vót mindétig. a ki közülünk lögeslögelsőben jelönt meg az ülés padnak használt nagy tuskón. De mostan már mióta kigyelmöd vezérlete alatt a Deákpárt erőssen szervözgeti magát a gyüvő képviselőválasztásra, a dudori egylöt is elhatározta, hogy imigy-amugy szervözködik, magának röndes elnököt választ. Hogy pedig egy kis böcsületünk is legyön a többi olvasó-egylötek előtt, hát én Dajka Están nagy fejtörés

után ugy eszöltem ezt ki magamban, hogy legjobb lönne a tiszteletbeli elnökségre az öreg Deák Ferencz őkigyölmét, a haza bölcsét fölkérni, mert mi bizony errö a tisztségre Bakos Ambrus uram őkigyölmét nagyon kevés embörnek tartjuk.

Az lönne tehát most kigyelmödhöz a legalázatosabb instántziánk, hogy kerösse föl Deák Ferencz őkigyölmét kigyelmöd, és kérdözze meg tőle, elfogadja-é a dudori egylöt tisztelötbeli elnökségét, mert há ha őkigyelmö ámment mond reá, mi egy szivvöl egy lélökkel megtöszszük közhangulag.

Ezök után maradtunk kigyelmödnek várván várva a válaszra

legalázatosabb polgártársai
a dudori egylöt tagjai
mind közönségesön.
Én pedig Dajka Están
a dudori egylöt alapitója szömélyösen.

Az én kommunista profeszszorom.

Az én volt poezis profeszszorom N.. K.. sön, testi és lelki erejében még most is javában lévő egyéniség, erős magyar ember, mint szokás mondani.

Mint tanitványát — szeretett, mert Virgilius hexametereit jóltudtam pattogtatni, különben már akkor is bennem volt az a Ludas Matyi természet, hogy ha valaki ellenem vétett, háromszorosan szerettem azt vissza adni. Nehágy kamasz tanulótársaimra, kiknek nagy passiojuk volt engem csipni marni, éles epigrammokat csináltam már akkor is, e volt a fegyverem az ököljog ellen.

Ezen pajkosságért egy izben profeszszorom keményen megdorgált, Ezért aztán csináltam egy négysoros epigrammot ő reá is, melyért aztán üstökön is czibált.

Ez különben csak annyiban tartozik a dologra, mivel lehet, hogy ha ezen megczibáltatáson keresztül nem estem volna, talán nem volna mostan Ludas Matyi, a ki az én profeszszoromról ezt a kis historiát elmondaná.

Egyik volt tanulótársam, jelenleg jobboldali képviselő a közösügyes paktátum után vendégséget adott névnapja alkalmára tisztelőinek, valóban pedig azért, hogy a meghivott vendégek politikai hitvallásáról meggyőződést szerezzen magának s a kiket lehet saját pártjának megnyerjen. A többi közt az én volt profeszszorom is hivatalos volt.

Vacsora alatt aztán megkezdé a házigazda a politikai téren való recognoscirozást, vita tárgyává tette a pártok állását. Szerette volna különösen, ha egykori tanárunk is nyilatkozott volna, hogy melyik párthoz tartozik, de ennek sehogy sem volt kedve bele ereszkedni a vitába, hanem e helyett evett ivott jó izüen.

A házi gazda tüzesen magyarázgatván a „mindent megnyertünk„-féle alkotmányt, e közben kérdé S... tanártól, hogy mi tart a Deákpártról?

„Semmit“ volt az egyszerü válasz.

Talán csak nem baloldali? kérdé némi megütközéssel a házi gazda.

„Mit én baloldali? válaszolá az én tanárom, nekem még a szélsőbal is kevés, mert én kommunista vagyok.“

Persze vége lett minden továbbt capacitationak s e pillanattól fogva az én derék volt tanáromat kommunistának hivják N. K... sön.

Adja isten, hogy azzal a Tuhutum-féle szakállával, és torzonborz bajuszával még jó egészségben érje meg, ha nem is a kommunet, de legalább hazánk teljes függetlenségét.

Kabinet pletyka.

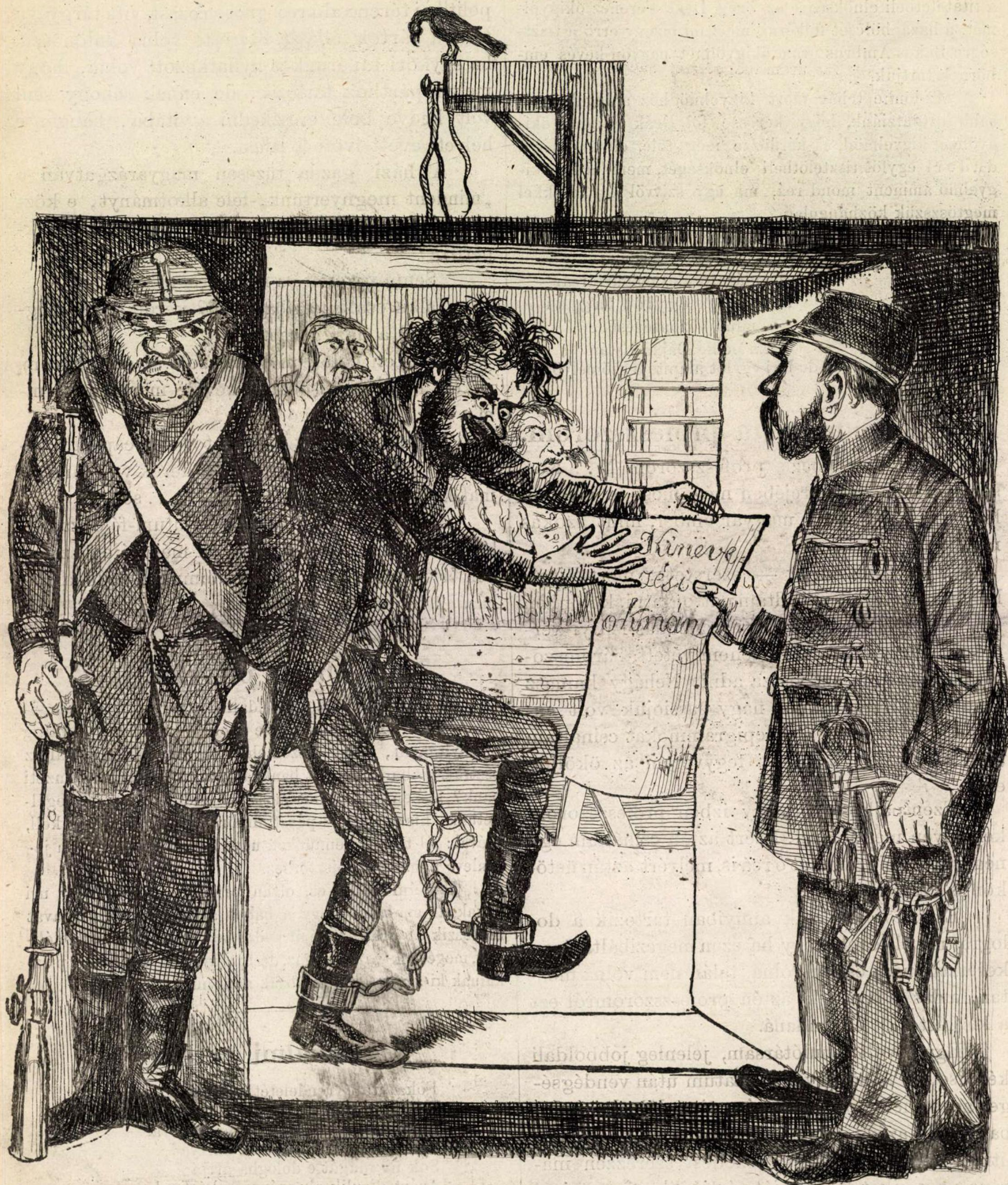
Egyik ismertebb jobboldali pénzügyi kapaczitás — alkalmasint ex vindoboniense motu — azt akarta váltig bizonyitgatni, hogy hiszen elég jól vagyunk mi azzal az osztrák szabadalmazott bankkal, minek nekünk a nemzeti bank? hiszen igy a mint most van a dolog, igy is megélhetünk, hiszen ád az pénzt mikor kérünk, és mikor kell, szóval: jól táplál bennünket, ugye Kari? szóll az épen jelenlevő pénzügyminiszterhez.

Ugy ám! felelt ez, olyan formán mint a fősvény uri házaknál szokás, hogy a babot áttörik szitán, a javát megeszik az urak, a héját pedig oda tálalják a cselédéknek, megélnek rajt az igaz, de bizony csak babhéjat piszkálnak ki azok a foguk közül, nem hust.

Alkalmi vers.

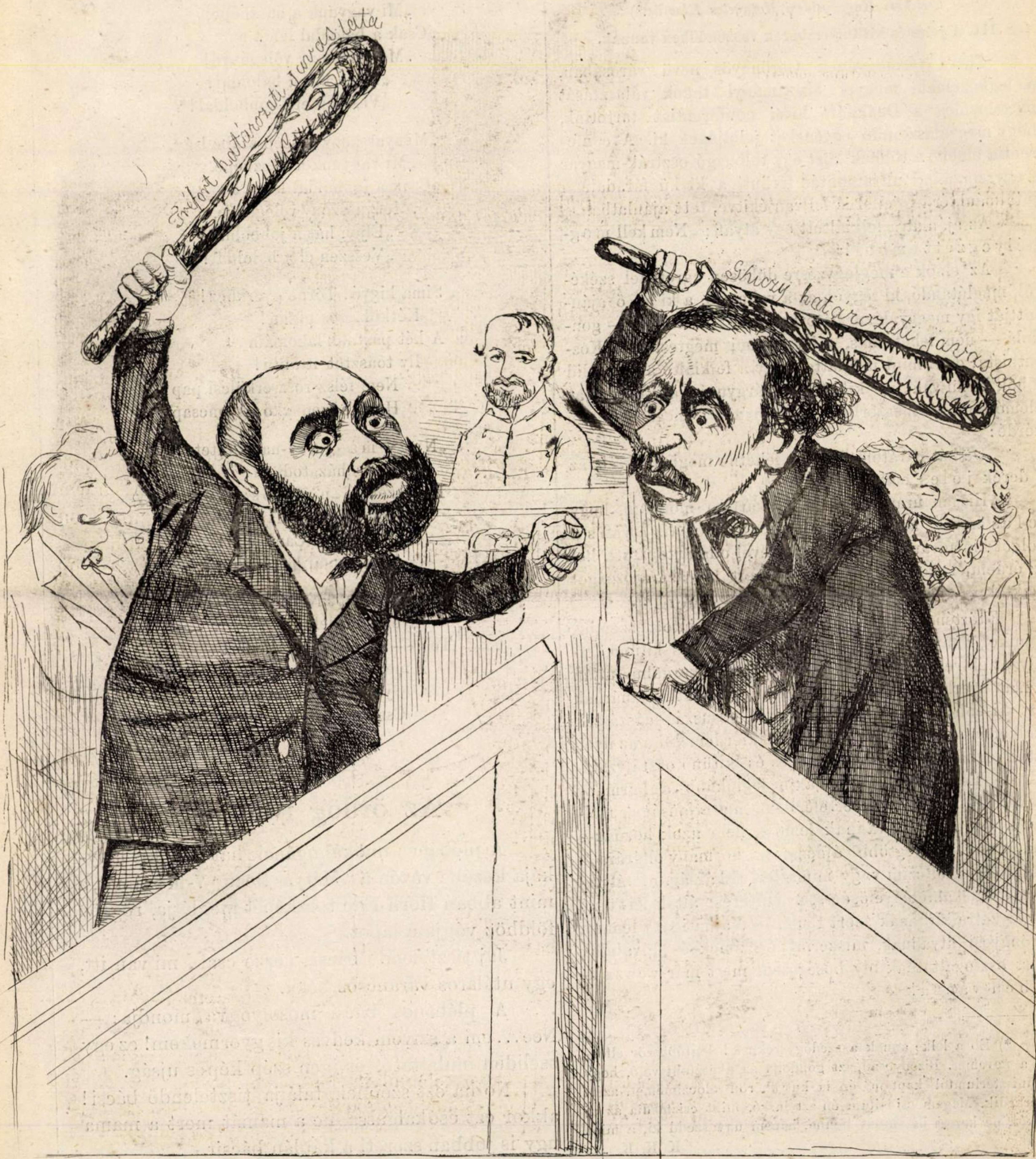
Főkapitány rendeletét gyártja,
De azért csak virágzik a kártya!
Rendőröknek szemén van a hártya,
Azért diszlik, virágzik a kártya!
Sok ur magát e dologba ártja
Azért diszlik oly szépen a kártya!
Sokakat a schwarzba bele rántja..
Mégis diszlik, virágzik a kártya!

Egy Bittó alatt

Mi minden nem történik a nap alatt?!

A képviselőházban.

Ez a közmondás: **„ha te ütöd az én zsidómat, én is ütöm a te zsidódat“** nem mindig áll, mert a mult héten végbement bankügyi viták alatt Wahrman és Horn, azaz **két zsidó ütötte egymást.**

Következtetések a diák életből, a Deák elvekre.

*Cselekszi Kortnyeldesi Kotnyeles Kleofás.**)

III. A jeles és kitünö emberek veszendőben vannak.

Tüzes vármegyének Göröngyös nevü városában, a legközelebbi megyei bizottmányi tagok választását megelőzőleg a Deákpárt hivei conferentiát tartottak, hogy megválasztandó egyéneket jelöljenek ki. A conferentia elnöke a többek közt egy tulbuzgó osztrák-magyar s egyszersmind ultramontán férfiut, a ki hű fáradalmai jutalmául, érdemjellel is fel van ékitve, tett ajánlatba.

Az ajánlatra felkiáltott egy atyafi: „Nemkell megbélyegzett ember!"

Az elnök e megjegyzésre dühösen ugrott fel székéről, meglátandó, ki legyen az a vakmerő, a ki az ő ajánlottját igy meggyalázni bátorkodik; az az ember — gondolá — nem lehet más, mint valami megtestesült Kossuthista; de a mint meglátta, hogy a felkiáltó azon szelid juhok közül való, a kik teljes bárgyusággal követik az elemózsiával megterhelt füles vezért, megszelidülten kérdé:

„De hát barátom, hogyan lehetne megbélyegzett az a derék jeles ember?

„Hiszen uram, én is azt akartam mondani, hogy jeles ember, azért nem kell — válaszolá az atyafi s a dolgot kimagyarázni akarván, kezével odamutogatott, hol az érdemjel szokott függeni — mert hát azt a jószágot szokták megjegyölni, a melyik veszendőben van . . .

E történet hallattakor, kis diákkorom jutott eszembe, a mikor annyira törtük magunkat a jeles és kitünő osztályzat elnyerése végett s a ki ezt esze és szorgalma utján el nem nyerhette, emlékszem, mint igyekezett a tanárnak tett kisebb-nagyobb szolgálataival, csuszás-mászással, árulkodással vagy ajándékozással kiérdemelni s az ilyen aztán leginkább dicsekedett jeles és kitünő osztályzatával. — És most azok tolják-e leginkább a kormány szekerét, kik a fentebbi értelemben, méltatlanságuk mellett is jelesek kivánnak lenni s nem azok hoznak-e csuszva-mászva legtöbb áldozatot a kormány oltárára, a kik grófi, bárói czim vagy miniszteri titkárság, osztálytanácsosság, tanfelügyelőség stb. elnyerése által kitünő osztályzatra kivánnak szert tenni. — Vajha igaza lenne a göröngyösi atyafinak, miszerint e czimek és hivatalok azért osztogattatnak oly bőségesen, mert már veszendőben vannak.

---

*) Eb a lelke annak a szedőgyereknek! legtöbbször elferditi a nevemet. Bizonyosan azt gondolja az akasztani való, hogy a miniszteriumtól kaptam én is kutyabörön előczimemet, azért ingerkedik. Magam csináltam én azt lurkó, mint csizmadia az uj bankót, ne keress hát hibát benne, hanem ugy szedd ki, a mint dukál. K. K, K.

Egy dunaföldvári kétkulacsoshoz.

„Menyasszony a szép szabadság;
„Mi vagyunk a násznépe,
„Csak a baloldal lehet a
„Menyasszony vőlegénye!
„Éljen hát a baloldal!
„Vesszen el a jobboldal!"

„Menyasszony a szép szabadság,
„Mi vagyunk a násznépe.
„Csak a jobboldal lehet a
„Menyasszony vőlegénye.
„Éljen hát a jobboldal!
„Vesszen el a baloldal!"

Sima kigyó! Törpe gyerkőcz!
Kétkulacsos pipafi!
A két pártnak lakomáin
Ily toasztot ittál ki!
Nem félsz rosz erkölcsi pap!
Hogy a mennykő agyoncsap?

„Nagy magyar"-nak tüntetgeted
Magad ruházatodban;
Pápaszemes „nagy osztrák" vagy
Érzelmidben, hájadban.
Gyalázatos Cameleon!
Átok volnál baloldalon.

Hivatásod azt kivánná,
Elvezesd a lelkeket;
Te? — Ki eladod torkodért
A megváltót s elveket.
Gyalázátos Cameleon!
Csak maradj a jobboldalon!!

Egy kortesvezér

Az ördög ivadéka.

A plébános unokahugának hat éves kis lánykája kezébe vevén a „Mátyás Deák" 7-ik számát, a mint abban Horn Ede torzképét meglátja, rögtön földhöz vágja a lapot.

Jaj tisztelendő bácsi, nézze csak, mi van itt, egy utálatos varancsos béka.

A plébános bácsi mosolyogva mondja: — Nee... em a szivem kedves kis gyermekem! ez egy szeliden mulattató, és igen szép képes ujság.

No ha ezt szépnek találja tisztelendő bácsi! akkor ezt csókalgassa, ne a mamát, mert a mama ugy is jobban szereti a káplán bácsit.

Plébánus bácsi dühösen ráförmed: mit mondasz, te ördög ivadéka!?

Ha nem jösz, hát viszlek.

Argumentum ad Hominem.

„Meghalt Mátyás király, oda az igazság.“
Pedig nem hiszem, hogy olyan igazságot
Mátyás királyunk is tudott volna hozni,
Mely tisztára mosna minden adósságot,
Álljon itt a példa: — az öreg Zilberman,
Domoszlói zsido — husz pengő forintot
Adott Hatoláknak, csak két hétre kölcsön
Oly módon, hogy arra nem fizet kamatot,
Kamatba majd egyszer fuvart visz Gyöngyösre.
Oh Ábrahám, — ez oszt áldott finantia,
Ha ilyen kamatot kellene fizetned
Az öt milliárdra — oh jámbor franczia?!
Domoszlóhoz Gyöngyös teljes három mértföld.
Egy fuvarbér három forint mint minimum.
Azaz ha jó ut van, mert sáros időben,
Nem lehet minimum, nem lehet maximum.
Most már méltóságos Kerkapolyi uram,
Számitsuk fel, mire rug ez a kamatláb?
Hetvenöt forintra, — még pedig pengőbe, —
Olvasva csak ötven hetet egy éven át.
És igy ha a százat ötfelé elosztjuk,
Mert hetvenöt forint, csak husz után esik,
Akkor száz forintnak egy évi kamata
Háromszáz hetvenöt forintból kitelik.
Csakhogy Hatolák, a husz pengő forintot
Másnap este felé, mindjárt visszaadta,
Mert a három forint két heti kamatot,
Jobban meggondolván, maga is sokalta.
De most meg Zilberman nem vette fel a pénzt,
Mert annak kamatát szintén követelte.
És mivel Hatolák fizetni nem akart,
Biró uram előtt rögtön beperelte.
Ha felvetted a pénzt, add meg a kamatot.
Itéletet mond a biró Hatolákra,
Beviszed Zilbermant Gyöngyösre, — és ha nem
Tetszik az itélet, ott lesz apelláta.
Persze, hogy azt teszem, — felelte Hatolák.
És rövid nap vissza jött az apelláta,
A melynek sérelmes oldala, a szegény
Hatolákot elég sujtólag találta.
Ha igy van biró ur, nem tehetünk róla,
Szólt Hatolák s lovat fogott szekerébe . . .
Csakhogy Zilbermannak, hogy Gyöngyösre menjen,
Még csak öt nap mulva jutott volna eszébe.
Igenis, biró ur! majd hétfőn bemegyek.
Nem hétfőn, hanem most és pedig azonnal.
Igy szól az itélet. Hatolák befogott.
Te pedig ha nem jösz, viszlek hatalommal.
De most kérem nekem nincs Gyöngyösön dolgom,
Nekem sincs, de azért együtt fogunk menni,
Meg akarom nézni, hol hordoz Hatolák!
Mert az itéletnek eleget kell tenni.
És daczára minden mentegetődzésnek,
Zilbermant a kocsi-oldalhoz kötötte,
Maga is mellé ült és Hatolák által
Mind a kettőjöket Gyöngyösre vitette
No, drága aranyos miniszterelnök ur,
Most ön a Zilberman, Hatolák a horvát.
A biró pedig a magyar országgyülés . . .
Tessék gondolkozni; hogy intézi dolgát.*)

Joskó Zazzavecz,
szénégető.

Pipacsok.

De már igazán közeledünk a képviselőválasztáshoz mert a Pester Lloyd kezdi fogát vicsoritni a 48-as pártra. Irányinak a vesztegetések ellen beadott inditványáról szolva, azt mondja a kávés nénike, hogy a vesztegetés eszköze épen a 48-as párt által használtatott leginkább, a „communisztikus földosztások“ által.

Ha nem tudná a publikum hogy:

„Táviratot hamisit a Pester Lloyd“
Piszkos egy hazugság mind az, a mit mond,
Nincs hitele! ötszáz forint „trinkgeld“-ért
Mint egy zuglap elgsefteli a lelkét“

bizony még elis hinné neki.

Toth Vilmos: uraim! a törvényhozás maga az állam.

Egy hang a baloldalról: Hát a delegatió kutya?

Jobboldali: No, nem szépen beszél ez a mi belügyminiszterünk?

Baloldali: Az ám, kell neki a dicséret.

Legujabb reformdal.

Zavaros a Tisza vize nem tiszta . .
Podmaniczky és Prónay nem iszsza.
Hogy is inná, mikor olyan zavaros.?
Jobról gátat szakit, balról partot mos.

Országháznak folyosóján szól Tisza:
Edus! Friczi! Jóska! jertek hát vissza.
Ne legyetek „társadalmi rendbontók“.
Minő eddig a negyvennyolczas párt volt.

Nem megyünk mi hozzád Kálmus már vissza . .
Minket biz nem dirigálgat egy Tisza.
Nem kell nekünk olyan léha ellenzék:
A mily szerepet játszik a balközép.

---

*) Hát a negyedik személyt, a kinél az apelláta járt, miért nem nevezi meg kend Joskó. Ugy is tudjuk, hogy a munkát érti kend.
Matyi.

Hirdetmény.

Miután a nagyméltóságu főrendek oly csekély számmal szoktak a főrendi ház ülésein megjelenni, hogy némelykor az sincs, a ki nekem jó napot köszönjön; — a főtisztelendő atyákkal egyetértve, egy részvényekre fektetett fáróbankot alapitottunk s helyéül a nagyméltóságu főrendi ház muzeumi üléstermét határoztuk. — E közérdekü tény — ugy hisszük — feltogja költeni a nagyméltóságu főrendek honatyai becses figyelmét, s reményljük a következő ülésekre sokszorozott számmal jelenendnek meg.

Gróf Cziráky János m. k.
a főrendi ház alelnöke.

Főkapitányi rendelet.

Tapasztaltatván, hogy a dunaparti lebujokban gyakorta hazárd játékosok fordulnak meg, e végből a drabantoknak szigoruan meghagyatik, hogy az ilyeneket netaláni feltalálás esetében tisztességesebb helyekre kisérjék.

Thaisz Elek,
főkapitány.

Zsiga pósta.

Duna-Földvárról Makutyi páter barátai, nagyon kiváncsiak tudni, hogy ki irogat onnan egyszer s másszor a Matyiba? Az ily naiv kérdezősködőknek tehát, kik nálam leveleikkel alkalmatlankodnak, ugy titokban megsugom hogy . . . maga Makutyi páter!

Kisbőgősnek: azért hogy a „*Nagybőgos*" elhallgatott, nem hagyta ám el a bandát . . hanem csak pauzát tart a bőjtben, tehát brugőzhatna helyette a „kis bőgős", hadd mulatná magát rajta Vig Ferke a Ludas-Matyi libáinak jó kedvü szellemi abrakolója.

„*Kaparj kurta neked is lesz*" humoreszk el van nyujtva, mint a szentiványi ének. Még nagyobb hibája pedig az, hogy minden van benne, csak humor nincs.

„*Hol a csukának a mája*"? régi adoma, küldje be a „*Mátyás Diák*"-ba . . a kérdésre megfelel aztán majd valamelyik pap szakácsnéja.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: **Mészáros Károly.** Pest, 1872. Nyomatott Neuer I.-nál.